

כהן שעלתה לו יבלת במתניו, חבירו חותכה לו בשניו, במקדש אבל לא במדינה. אם בכלי כאן וכאן אסור

בפרשה זו נתבארו מומין הפוסלין בכוהנים. רמב"ם [ביאת מקדש פרק ז] מונה 50 מומין הפוסלין באדם ובבהמה. ארבע מהם ראויין להיות בכל הגוף: יבלת גרב ילפת וחרוץ. במשנה נראה שיבלת היתה שכיחה מאד. ידוע מחלוקת רע"ק ור"א אים חתיכת יבלת שנמצא בקרבן פסח [ע"פ שחל בשבת] לר"א דוחה שבת, ולרע"ק אינו דוחה. אף שהיא רק משום שבות. ובירושלמי מבואר שכהן שעלתה לו יבלת, חבירו חותכה, מיירי אחר שכבר פייסו- ומפני קלקול פייסות התיירו.

יבלת נקרא wort והיא מין גידול שיוצא מן העור ולפעמים חוזר וגדל אף לאחר שקוצצין אותו. וגם היא מדבקת, כלומר מי שנוגע ומטפל באיש שיש לו יבלת, גם הוא אפשר להשיגו.

אך בבכורות מ"ע"ב מבואר שאין יבלת פוסל בבהמה בכל הגוף, רק אים יש לו "עצם" וז"ל גמרא שם תלמוד בבלי מסכת בכורות דף מ' עמוד ב' ולית לה עצם בגופא פסולה?! הרי תלתול בעלמא הוא! דתנן, ר"א אומר: בעלי התיילולין פסולין באדם, וכשירין בבהמה!

גרב או ילפת גם הם ממחלות infections של העור eczema

יש בגמרא שלא בנקל מוצאים בהמה נקי מכל מום, ובכור בזמן הזה אין שוחטין עד שיפול בו מום גמור, כלומר לא מום ש"פוסל" מעל גבי מזבח, רק מום קבוע וחזק.

כשאדם קורא בתורה פרשת מומים, חייב להודות לד' שאינו עוור פסח חרום שרוע וכו' עוד יש בזה מסר: העבודה לד' היא בגוף בריא ושלם - לא המתים יהללו י-ה ולא כל יורדי דומה! -- וודאי מי שייסורין באים עליו או שהוא זקן או חולה, חייבין לסעדו ולתמכו, והרי הם מזבח כפרה -- אבל לא על אלו הקב"ה משרה שכינתו. כלומר אין זה הפרדוקט שהקב"ה "מתגאה" בו. שמו של הקב"ה מתעלה על ידי גבור חכם בעל קומה ועשיר ש מו ס ר הכל -- לא במובן של "מסירות נפש" -- ומשתמש בכל, לשרת את ד', דוד המלך היה גבור חיל, לבו כלב הארי, טוב רואי, יודע נגן, וכשיוצא למלחמה צווח "בך ארוץ גדוד" עושה משפט בארץ, כי המשפט לאלוקים היא. עורך שולחן בכל מיני מעדנים ומטעמים ואומר ת ע ר ו ך לפני שולחן --- נגד צוררי!!! יש לו הנאה מיוחדת שצוררי רואים גדולתו ונצחונו, במפח נפש, ומשבח לד' על הנייה זו. כי הוא יודע להעריך כל הרגשה וחוויה אנושית, ולקדשו לד'. מי יתן ונזכה ללמוד ממנו!

חידת השבוע: איזה דבר, אים עשאו זר, אינו חייב עליו--עשאו כהן חייב עליו. [התשובה נמצא בפרשה זו (לקצת ראשונים)]

תשובה על החידה: הגבר שבא על שפחה חרופה חייב קרבן אשם. אבל האשה, לוקה.

לבן עזאי "זה ספר תולדות אדם" כלל גדול מ "ואהבת לרעך כמוך" לפי שיש בו המקור והטעם של חיוב לאהוב את הרע, ...בצלם אלוקים ברא אותו... כיון שכל אדם נברא בדמות אלוקים, על כן חייבים לכבד את האנוש